

Hồi 32

Thâm Tình Sâu Như Bể

Chàng nghĩ thầm: “Thiếu nữ này là ai? Sao lại lẳng lạng xông vào phòng ta như thế, và nàng đi nhẹ nhàng đến nỗi ta không nghe thấy tiếng động gì hết”.

Thiếu nữ nọ thấy chàng bỗng ngẩng đầu lên và trông mặt có vẻ kinh ngạc, nàng liền giơ tay lên bịt mồm, cứ trợn tròn xoe hai mắt ngắm nhìn chàng, nhưng lại nhanh nhẹn cúi đầu xuống vái chàng một lạy rồi thỏ thẻ nói:

- Tiểu tỳ bái kiến công tử...

Long Uyên thấy nàng ta quỳ vái lạy, trong lòng đã thắc mắc định đáp lễ, nhưng lại thấy nàng tự nhận là tỳ nữ như thế trong lòng lại ngạc nhiên thêm và bụng bảo dạ rằng: “Nàng này nhà ta mua từ hồi nào mà trông mặt nàng đẹp như thế, mà lại bắt làm một tỳ nữ thực là tội nghiệp cho nàng ta quá!”

Chàng đang nghĩ như vậy, liền động lòng thương, thiếu nữ đứng thẳng dậy thấy chàng ngơ ngác trông rất thơ ngây, lại túm túm cười, nụ cười của nàng như trăm hoa đua nở hấp dẫn vô cùng. Chàng lại ngẩng đầu lên ngắm nhìn nàng thêm hồi nữa rồi chàng lên tiếng hỏi:

- Cô nương đêm khuya đến đây có việc gì thế?

Thiếu nữ nọ cúi đầu xuống cất giọng đáp thật nhỏ:

- Tỳ nữ thừa lệnh lão nhân tới nay để đặc biệt hầu công tử tắm rửa trước khi đi ngủ.

Long Uyên sinh trưởng trong gia đình giàu có, đối với cuộc đời có những tỳ nữ xinh đẹp hầu hạ như thế này đã quen rồi, đáng lẽ chàng không cảm thấy lạ lùng gì cả, nhưng không hiểu tại sao đối với nàng này chàng lại có một ý nghĩ khác lạ và nhận thấy để nàng đổ nước cọ lưng cho mình như thế là một điều đáng hổ thẹn vội gạt ý niệm đó sang bên, ho khan một tiếng, ngập ngừng nói:

- Cô nương nghỉ đi! Nơi đây không có việc gì đâu! Tôi...

Thiếu nữ ấy cúi đầu, túm túm cười, thái độ của nàng rất khiêu gợi. Nàng không rút lui mà còn dích thân trái chẵn nệm cho chàng với giọng thỏ thẻ nói:

- Công tử gọi tiểu tỳ như vậy, tiểu tỳ đâu dám. Tiểu tỳ tên là Tú Mai, thừa lệnh lão phu nhân chuyên hầu cạnh công tử trông coi những việc gì lặt vặt. Từ giờ trở đi, bất cứ việc gì ở trong này, công tử cứ gọi tiểu tỳ làm, không phải bảo ai làm nữa!

Long Uyên cuống cả chân tay, đứng đờ người ra, không biết nói năng như thế nào cho phải, hai mắt cứ nhìn vào sau lưng của nàng nọ, tai nghe giọng nói êm dịu, trong lòng cảm thấy bối rối, đầu óc in sâu vẻ mặt hiền dịu của nàng. Chàng đã thấy khó thở, rồi từ Đan điền bỗng có một luồng hơi nóng bốc lên khiến chàng chỉ muốn ôm chặt lấy Tú Mai và xoay mặt nàng lại để thưởng thức vẻ đẹp của nàng thôi. Nhưng chàng không có can đảm làm như thế và cố hết sức đè nén sự xúc động đó, nên cứ đứng ngẩn người ra, chẳng nói chẳng rằng và cũng không cử động gì cả.

Tú Mai trái nệm xong quay người lại, thấy chàng mặt đỏ bừng, không cử động, cũng ngạc nhiên. Nàng liếc nhìn một cái đã hiểu nguyên nhân gì rồi vội đến gần Long Uyên giơ tay ra cởi khuy áo cho chàng. Ngờ đâu đôi tay xinh xắn của nàng vừa mới đụng tới tà áo thôi, chàng đã cảm thấy như bị điện giật, người run lấy bầy, hai mắt nhìn thẳng vào mặt Tú Mai.

Tú Mai cũng lạ lùng không kém gì, nàng không sợ sệt, hơi ngẩng mặt lên đăm chiêu nhìn chàng và cũng quên cả cởi khuy áo cho chàng. Bốn mắt nhìn nhau, càng nhìn lâu bao nhiêu tình yêu càng đằm thắm bấy nhiêu, thân hình của hai người cũng dần dần tiến sát gần nhau.

Đúng lúc hai người sắp dính vào nhau thì Long Uyên bỗng nghe thấy ngoài cửa sổ có tiếng động, chàng thối mác vô cùng, vội lui về phía sau hai bước, lắng tai nghe.

Còn Tú Mai đang như ngây ngất, bỗng thấy chàng lùi hai bước cũng phải giật mình kinh hãi. Nàng đang định lên tiếng hỏi thì ngoài cửa sổ đã có ba tiếng gõ "cộc, cộc". Nàng giật mình kinh hãi khẽ an ủi:

- Xin công tử cứ yên tâm! Tiểu tỳ... nếu đêm khuya công tử nghe thấy bên ngoài có tiếng động thì chớ có đi ra, tiểu tỳ sẽ...

Nói xong nàng vái chào một cái rồi quay người đi nhanh như gió chạy ra ngoài cửa tức thì.

Long Uyên ngẩn người, trong lòng chứa đầy nghi vấn, bụng bảo dạ rằng: "Nàng Mai là ai? Ngoài cửa sổ có tiếng gõ cửa ra hiệu đó là ai? Chắc hai người phải có liên lạc với nhau. Hai người có ý định gì thế?"

Nhưng chàng quan sát lại thái độ của Tú Mai, thì quả thực nàng là người biết võ nhưng nàng lại rất yêu mình chứ không về gì là định hại mình cả, nhất là trước khi ra khỏi căn phòng này, đôi mắt của nàng chứa đầy tình tứ.

Cũng vì thế mà vừa rồi Long Uyên cũng không ra ngoài cửa sổ để xem người gõ cửa ra hiệu đó là ai? Chàng suy nghĩ một lát rồi quyết định ngấm ngấm đi điều tra xem. Chàng thổi tắt ngọn đèn rồi nhanh nhẹn như một cái bóng ma lướt ra ngoài cửa phòng đi xuống dưới lầu.

Ở trong vườn hoa bốn bề tối om, chỉ có tiếng gió bắc thổi ào ào. Long Uyên ngẩng đầu lên nhìn trăng, thấy mặt trăng bị đám mây dày che lấp nhưng đối với chàng tối tối đâu chàng cũng trông thấy như ban ngày. Chàng tung mình nhảy lên trên ngọn cây thông cao hơn năm trượng nhìn xuống rõ mồn một. Chàng thấy bên cạnh cái núi giả ở phía sau vườn có hai bọn người đang cầm cự nhau, một bên là bốn đại hán thân hình vạm vỡ, vẻ mặt hung hăng, một bên là tỳ nữ Tú Mai với một ông cụ già. Chàng giở Phi Long Cứu Thúc ra chỉ nhún nhảy mấy cái đã lẹ làng tới cạnh đấu trường, ngừng chân ở trên một cây mai cổ thụ, chỗ đó cách những người kia chừng hai trượng.

Vì khinh công của chàng quá cao siêu lại có tiếng gió bắc thổi ào ào nên bọn người họ không một ai biết chàng đã tới gần cả.

Chàng nghe thấy ông già tóc bạc thao thao bất tuyệt nói:

- Quý huynh đệ Hoàng Hà Ngũ Giao xung bá ở trên sông Hoàng Hà oai thế lan ra tận Đông Hải khiến già này kính phục hết sức. Già này cũng ân hận là mình không tự lượng sức lực ra tay can thiệp cho nên nửa năm trước cha con già mới chịu đựng khổ sở ở ngoài Giao Đông. Sau được thất lão gia của bốn trạch đem về, già mới quyết chí ẩn tích mai danh, cam tâm làm nô bộc, nô tỳ cho Long phủ để đền ơn đức của thất lão gia. Nhưng đêm nay hiền huynh đệ không quản nghìn dặm xa xôi tới đây tìm kiếm, già cam tâm để cho hiền huynh đệ muốn xử trí như thế nào thì cứ...

Long Uyên nghe tới đó đã hiểu biết già nửa, liền nghĩ thầm: "Thảo nào Tú Mai có vẻ lạ mặt thế! Nửa năm trước cha con nàng đã được thất bá bá cứu về. Nghe giọng của ông già vừa nói, đủ thấy cha con nàng đều là người lương thiện..."

Long Uyên chưa nghĩ xong thì một trong bọn Hoàng Hà Ngũ Giao mặt xanh tía, mũi bị đao chém gãy hấy còn một vết sẹo lớn, bỗng ngẩng mặt lên trời cười ha hả, át lời nói của ông già, rồi cất tiếng nói kêu như sấm động mà khen ngợi rằng:

- Phải lắm! Lão già này thật không hổ thẹn với cái tên Giao Đông Nhất Tiên! Nhanh nhẩu thật, dám làm dám chịu! Ta Tử Diện Giao Hoàng Hà Thanh nay quyết không để cho

ngươi phải chịu đau đớn đau. Ta sẽ một đao, một mạng, cho hai người được chết một cách thật nhanh chóng! Nhưng con gái quý báu của ngươi, ta sao nỡ giết nàng đẹp như tiên thế này? Hà... hà...

Lúc ấy tay của Tú Mai đã cầm chặt sợi dây với trái chùy lưu tinh nghe thấy Hoàng Hà Thanh nói như vậy nàng không sao nhịn được liền quát mắng:

- Cầu tặc ngươi đừng có ngông cuồng như thế! Bồn cô nương...

Ông già xua tay không để cho con gái nói tiếp, rồi nghiêm nghị xen lời nói:

- Hoàng trại chủ là người lặn lội trên giang hồ trong bấy nhiêu lâu chắc cũng trọng nghĩa khí và khí tiết. Chẳng lẽ Hoàng trại chủ lại quên...

Hoàng Hà Thanh chưa lên tiếng thì một đại hán to con, mặt đỏ như táo, đã quát lớn:

- Lão già này khốn nạn thực! Còn nói cái gì nghĩa khí? Nếu ngươi biết trọng nghĩa khí thì ngươi đã không cản trở cuộc làm ăn của các lão gia này và còn ra tay giết chết Ngụy ca của chúng ta nữa!

Tuy Tú Mai bị cha cấm không cho nói, nhưng nàng thấy Hồng Diện Giao vô lễ với cha mình như vậy thì chịu nhịn sao nổi? Nàng tung lưu tinh chùy lên, làm như muốn tấn công vậy và đỡ lời:

- Hồng Diện Giao, ngươi là cái thá gì? Chỉ những lời nói vô lễ của ngươi cũng đáng để cho cô nương cho ngươi một bài học.

Hồng Diện Giao hai tay rút chiếc Phân Thủy Nga Mi Thích ra, lớn bước tiến lên quát tháo lại:

- Con tiện tỳ kia? Lão tử đang muốn nếm mùi của mi! Biết điều thì lại đây!

Long Uyên đứng ở trên cành cây nghe thấy Hồng Diện Giao vô lễ như thế tức giận khôn tả, chàng tưởng tượng như người thân nhân của mình đang bị nhục mạ vậy, trong lòng xúc động vô cùng, suýt tí nữa thì chàng nhảy xuống bên dưới.

Tú Mai muốn xông lên tấn công kẻ thù, ngờ đâu cha nàng đã gơ cây roi sắt lên ngăn cản và trầm giọng nói:

- Nơi đây là nhà cửa của Long đại thiện nhân, hiền huynh đệ muốn so tài cũng được! Chúng ta hãy tìm nơi khác không nên quyết tử ở nơi này.

Hồng Diện Giao cười ha hả, vẻ mặt khinh thị cười và đáp:

- Tên già khốn nạn kia! Người muốn đào tẩu phải không? Nhưng lần này không dễ như lần trước đâu!

Ông già nghiêm nghị nói tiếp:

- Hoàng Hà Tục! Hà tất khinh thường già này như thế! Tuy già này không phải là người có tên tuổi gì cả nhưng lúc nào cũng trọng lời nói, đâu đến đổi tầm thường như bạn vừa nói vậy! Sở dĩ già yêu cầu hiền huynh ra nơi khác là vì nơi đây là nhà của Long phủ, cả nhà người ta thiện lương, lạc thiện hiếu chí. Hơn nữa lại có ơn với cha con già, nên không muốn cho người nhà của ông ta bị kinh hoàng.

Hồng Diện Giao cười ha hả, quay đầu lại nói với ba người đứng ở phía sau rằng:

- Các vị trưởng huynh nghe thấy chưa? Giao Đông đại hiệp khách tiếng tăm lừng lẫy như thế mà không muốn để cho chủ nhân phải kinh hoàng nay! Hà hà...

Nói tới đó, y quay lại, sầm nét mặt nhìn thẳng vào cha con Tú Mai, rồi hậm hực nói tiếp:

- Lão già khốn nạn kia! Đại gia nói thực cho người biết vì tìm kiếm người nửa năm nay, bốn anh em đại gia đã tốn không biết bao nhiêu tâm huyết và tiền bạc, bỏ bao nhiêu vụ làm ăn. Cũng may trời có mắt, để cho anh em chúng ta tìm thấy người ở nơi đây, và không ngờ người lại ẩn núp ở nhà họ Long tuyệt tử tôn này. Nói thực cho người biết anh em đại gia không những đã quyết định lấy hết tiền bạc của nhà này, mà còn cho tất cả vợ chồng chín lão già của nhà này đi về Tây phương nữa!

Thấy Hồng Diện Giao nói như vậy, không riêng gì Long Uyên mặt biến sắc mà cả cha con Tú Mai cũng tức giận đến mặt đỏ bừng.

Cha của Tú Mai giờ cây roi sắt lên, quát lớn:

- Cầu tặc! Người tàn tạn thiện lương thực! Lão phu hy sinh vạn chết cũng không để cho các người được toại nguyện!

Nói xong, ông ta cởi áo ở bên ngoài ra đưa cho Tú Mai rồi như một con hổ điên xông lên, giờ roi nhắm đầu Hồng Diện Giao tấn công xuống.

Long Uyên thấy vậy cũng phải khen ngợi, khôn ngoan tinh xảo hơn người. Y tự biết một mình địch không nổi bốn anh em họ Hoàng kia nên trước khi tấn công, y đã khê bảo Tú Mai rằng:

- Con mau đi thưa với các lão gia.

Lúc ấy Tú Mai đang định xông lên, nghe thấy cha dặn bảo như vậy lại vội quay người chạy về phía sau.

Ngờ đâu bọn Hồng Diện Giao thấy cha của Tú Mai hung hăng như con hổ điên tấn công như vũ như bão không những chúng không chống đỡ, trái lại Hồng Diện Giao còn nhảy lui về phía sau năm thước, cười ha hả và nhìn theo Tú Mai đang chạy lên trên nhà, lớn tiếng nói:

- Này, con nhãi kia đừng có mất công mà chạy lên trên nhà nữa. Bên đó đại gia cũng có thủ hạ của chúng ta hoàn thành nhiệm vụ rồi, có đi cũng vô ích thôi!

Tú Mai ngừng bước không dám đi nữa, quay lại nhìn cha. Cha nàng vừa đánh hụt thế roi no, nghe thấy đối phương nói như vậy cũng ngẩn người ra, bàng hoàng nhìn bốn xung quanh.

Long Uyên núp ở trên cây, lo âu cho các bác và cha mẹ mình, cũng kinh hãi đến nỗi suýt nữa thì rớt xuống bên dưới nhưng chàng nghĩ lại: "Ta vừa ở phòng ngủ tới đây, không hề nghe thấy có một tiếng động nào cả, vả lại trên nhà còn có cha ta với bà cháu Phong Lan người nào cũng đều có võ công rất cao siêu, khi nào chúng lại giết mọi người một cách êm lạng như thế được?"

Chàng nghĩ như thế liền đưa mắt nhìn bốn chung quanh, bỗng thấy Phong Lan đứng ở trên một cây thông cách chỗ mình chừng mấy trượng, đang vỗ tay gật đầu. Chàng yên tâm vô cùng, vội dùng phương pháp Thiên Lý Truyền Âm khẽ hỏi:

- Lan muội, trên nhà không việc gì chứ?

Phong Lan gật đầu và giơ tay ra hiệu làm như điểm huyết.

Lúc ấy chàng mới biết bọn giặc đã bị nàng điểm huyết hết rồi liền thò tay vào túi lấy một cái hộp nhỏ nhỏ ra, hóa trang thành một nho sinh trung niên mặt vàng khẽ. Trong lúc Long Uyên hóa trang thì cha con Tú Mai đưa mắt nhìn chung quanh, mặt tỏ vẻ hoảng sợ, người run lẩy bẩy, rồi nghiêng răng mím môi giơ chiếc roi sắt lên trên chỉ vào mặt Hồng Diện Giao đang định mắng chửi.

Ngờ đâu Hồng Diện Giao càng đắc chí thêm và cười nhạt nói:

- Này cô bé quay trở lại đi. Nếu cô không tin để tôi gọi các đàn em ra đây cho cô xem nhé?

Nói xong y liền để một ngón tay vào miệng huýt một tiếng sao, trong bóng tối cũng có tiếng sáo như thế vọng lại.

Tú Mai nghe thấy như thế hình như đã liều thua rồi, nàng quay lại từ từ đi tới cạnh cha, hai mắt ứa lệ ngơ ngác nhìn về phía bóng tối, trông vẻ mặt của nàng hình như thất vọng hết sức.

Long Uyên đứng ở trên cây thông thương xót vô cùng, chàng liền lẳng lặng leo xuống và thẳng đi tới giữa đấu trường.

Hồng Diện Giao thối xong tiếng sáo miệng, yên chí các thủ hạ của mình thế nào cũng trả lời một nhịp. Ngờ đâu sau khi thối xong một tiếng sáo đó chỉ có tiếng vang vọng lại thôi, chứ không thấy bọn thủ hạ của chúng trả lời gì hết, không riêng gì Hồng Diện Giao mà cả ba người anh em y đứng ở cạnh đó đều kinh ngạc vô cùng và ngơ ngác nhìn nhau.

Trong lúc chúng ngơ ngác nhìn nhau thì giữa đấu trường đã có một người xuất hiện và người đó xuất hiện lúc nào, ở đâu tới chúng cũng không hay.

Tú Mai trông thấy sau lưng người đó mừng rỡ khôn tả nhưng lại kinh hãi hết sức và vội chạy lại gần người đó với giọng run run khẽ gọi:

- Thiếu gia chớ...

Nàng vừa nói tới câu đó đã ngăn người ra vì nàng đã trông thấy mặt của người ấy không phải là thiếu gia, sắc mặt vàng khè xấu xí vô cùng, nên nàng kinh hãi đến há hốc miệng và loạng choạng lui về phía sau ba bước.

Người nọ bỗng tỏ vẻ thương hại nàng, nhưng chỉ thoáng cái thôi, y lại quay mặt nhìn Hoàng Hà Tứ Giao với giọng nói lạnh lùng cất tiếng hỏi:

- Các hạ bốn người đem dẫn lũ giặc cỏ xâm nhập nhà lương dân định đuổi tận giết tuyệt thực là đáng khinh bỉ. Đêm nay mới mới gặp các vị lần đầu và cũng nể đức thương người của lòng trời khuyên các vị mau rời khỏi chốn này, từ giờ thay tâm đổi tính đừng có làm cái trò cướp bóc này nữa, bằng không lần sau bắt gặp tại hạ quyết không tha cho đâu.

Thoạt tiên các người mới thấy người đó xuất hiện ai nấy đều kinh hãi vô cùng, sau thấy y khinh thường và ăn nói một cách phách lối như vậy cha con Tú Mai mừng rỡ khôn tả, riêng có Hoàng Hà Tứ Giao thì cùng nổi giận. Một trong hai người từ nãy tới giờ chưa nói nửa lời, mặt xanh chàm đã vượt ba người kia tiến lên quát hỏi người mới xuất hiện rằng:

- Các hạ quý tính đại danh là gì? Trông người các hạ yếu ớt ẻo lả không có vẻ gì là người trong giang hồ, Thanh Diện Giao Hoàng Hà Hiên này cũng có lời khuyên lại các hạ, mong các hạ mau mau rời khỏi chốn thị phi này thì hơn.

Hồng Diện Giao Hoàng Hà Tục đang định lên tiếng nói này thấy người em thứ tư nói trước y đành phải nhường nhịn. Bây giờ y đợi chờ Thanh Diện Giao nói xong không đợi chờ đối phương trả lời đã lớn tiếng mắng chửi:

- Đồ khốn nạn, người giả bộ giả tịch làm cái quái gì? Lão...

Y vừa nói tới đó thì nho sinh yếu ớt kia đã giơ tay lên khẽ búng một cái, liền có một luồng gió bắn thẳng về phía Hồng Diện Giao đứng ở chỗ cách xa chàng hơn hai trượng.

Hồng Diện Giao nghe thấy tiếng gió động vội né đầu tránh nhưng đã muộn rồi, chỉ nghe thấy kêu bộp một tiếng, hai chiếc răng cửa của y đã rụng ngay đụp vào đầu lưới và cổ họng đau đến nỗi y kêu oai oái và máu ra luôn miệng. Y liền thấy dưới đất có hai chiếc răng cửa với một miếng lưới nho nhỏ.

Người nọ tấn công Hồng Diện Giao xong vẫn đứng yên ở chỗ cũ trợn tròn xoe đôi mắt nhìn ba tên nọ quát hỏi tiếp:

- Tại hạ là Thiên Diện Thư Sinh đây, Hồng Diện Giao ăn nói vô lễ nên tại hạ mới hơi trừng phạt một chút, còn những người khác thì miễn tội, có mau rút lui không...

Thấy chàng ta chỉ giơ tay lên khẽ búng một cái Hồng Diện Giao đã bị thương nặng, ba anh em của y tự biết địch không nổi đối phương, bây giờ lại nghe thấy đối phương tự xưng là Thiên Diện Thư Sinh, người đã làm kinh động cả giang hồ nên bốn anh em đều cả kinh thất sắc.

Thanh Diện Giao Hoàng Hà Hiền là người hiểm độc nhất và cũng khôn ngoan hơn mấy người kia, y nghe thấy Thiên Diện Thư Sinh nói như vậy liền ra hiệu ngầm bảo ba người nọ đừng có hiểu lầm rồi y cười khi và đỡ lời:

- Thế ra các hạ là Thiên Diện Thư Sinh tiếng tăm lừng lẫy bốn phương đây ư, tại hạ không biết nên mới không nhận ra được. Bây giờ các hạ đã ra mặt thì anh em tại hạ đành phải nể các hạ, dù sao cũng phải vỗ đi đi ngay... Nhưng anh em tại hạ vội vàng bỏ đi như vậy, chưa được lãnh giáo, trong lòng vẫn còn áy náy, dám mời các hạ lúc nào rảnh xin tới Lương Sơn Bạc để anh em tại hạ được lãnh giáo một phen. Chẳng hay các hạ có nhận lời không?

Long Uyên lớn tiếng cười và tiếp:

- Được, các hạ đã có lòng như vậy, nếu tại hạ từ chối thì bảo tại hạ không cung kính. Một tháng sau thế nào tại hạ cũng có mặt tại Lương Sơn Bạc.

Thanh Diện Giao gật đầu rồi quay lại ra hiệu cho anh em kia rồi nói:

- Chúng ta đi thôi.

Nói xong, y liền quay mình phi thân ra qua bờ tường bỏ đi ngay. Còn ba tên nọ hậm hực nhìn Long Uyên với cha con Tú Mai một cái, không nói nửa lời cũng theo Thanh Diện Giao đi luôn.

Lúc ấy cha con Tú Mai cứ ngỡ mình đang nằm mơ, ngẩn người ra xem tấn tuồng ấy. Lúc này cha của Tú Mai thấy Tú Giao đã lần lượt bỏ đi, Long Uyên cũng định đi. Ông ta cảm động vô cùng với giọng run run nói:

- Ân công hãy khoan bước...

Nói tới đó ông ta đã vội tiến lên quỳ xuống vái lạy và nói tiếp:

- Hôm nay ân công không những cứu cha con già này mà còn cứu cả nhà họ Long, già này có tan xương nát thịt cũng không sao báo đền được...

Nói xong, ông ta còn định vái lạy, chỉ thấy đối phương phất áo một cái liền có một luồng sức vô hình đỡ ngay ông ta dậy. Ông ta kinh hãi vô cùng bụng bảo dạ rằng: "Thiên Diện Thư Sinh quả thực danh bất hư truyền".

Ông ta đành phải chấp tay vái chào và nói tiếp:

- Thần công của ân công thực là huyền kỳ trên đời này không có ai bằng được, nhưng vì cứu cha con tiểu lão mà ân công đã đột nhiên nhận Hoàng Hà Tú Giao phó ước Lương Sơn Bạc khiến tiểu lão rất lo âu. Vì vậy tiểu lão không tự lượng sức một tháng sau nguyện theo hầu ân công đi Lương Sơn Bạc một phen...

Long Uyên quay đầu lại trông thấy Tú Mai đang ngẩn người ra nhìn mình, muốn tiến lên lại thôi, muốn nói lại ngừng.

Chàng chờ ông già nói xong, vội xua tay mà trả lời rằng:

- Lão bá chớ nên như thế, chúng ta là người trong võ lâm với nhau có sự nguy cấp tương trợ nhau như vậy là sự thường, lão bá phải khách khứa như thế làm chi? Quả thực tại hạ không dám nhận. Hơn nữa Lương Sơn Bạc không phải là đầm rồng hang hổ chỉ một mình tại hạ cũng đủ đối phó rồi.

Nói xong, chàng quay lại nhìn Tú Mai một cái rồi nhẹ nhàng như một cái lông ngỗng lướt thẳng ra ngoài bờ tường.

Tú Mai đang định lên tiếng nói, không ngờ thân pháp của chàng lại nhanh như thế, chỉ thoắt cái đã mất dạng ngay.

Cha con Tú Mai thấy nho sĩ đi rồi liền nhặt cây roi sắt lên vội vàng đi tuần đêm ngay.

Trên ngọn cây cao đang có hai người đứng sát cánh nhìn xuống, hai người đó là Long Uyên với Phong Lan chờ cha con Tú Mai đi khỏi. Phong Lan cười tươi như hoa nở nói:

- Long đại ca, hai người này là ai thế? Trông cô bé này có vẻ đáng yêu lắm!

Long Uyên dùng tay chùi hết hóa trang trên mặt rồi lắc đầu đáp:

- Ngụ huynh cũng không biết nàng ta là ai, để ngày mai hỏi mẹ sẽ hiểu.

Nói tới đó, chàng xoay giọng hỏi tiếp:

- Còn những người kia đâu?...

Phong Lan trợn một mắt lên đùa giỡn chàng và hỏi lại:

- Người nào?

Long Uyên khẽ bóp tay nàng rồi lôi nàng vào trong lòng cù nách một cái hỏi tiếp:

- Được, xem Lan muội còn có giả bộ nữa hay không?... Hừ... hừ... có nói không?

Phong Lan tựa vào lòng chàng, bị chàng cù cười khanh khách rồi ngẩng mặt lên hà hơi thơm như hoa lan rồi xin lỗi rằng:

- Em xin... đại ca... em nói... em không dám... van anh...

Thế là hai người đắm đuối trong bể tình quên hết cả những việc xảy ra ở bốn bề chung quanh. Đột nhiên có tiếng kêu lách cách, cành cây gãy làm đôi, cả hai đều rớt xuống, cũng may công lực của Long Uyên rất thâm hậu và Đon Thiết Thần Công của chàng đã luyện tới mức tùy theo ý muốn rồi, cho nên trong lúc nguy hiểm mấy may đó, chàng vội vận chân khí vào hai đùi rồi đập mạnh một cái. Lúc ấy chỉ còn cách mặt đất chừng hơn thước thôi. Công lực của chàng rất thâm hậu, tuy cách không đập một cái như vậy mà sức lực của chàng va vào mặt đất liền bắn trở lại, nhờ vậy đà rớt của hai người bớt hẳn và nhẹ nhàng rớt xuống đất.

Lúc ấy Phong Lan kinh hãi mê man nên không sao đứng vững được, hai người đều ngã phục xuống đất.

Lúc này Phong Lan mới tỉnh táo hẳn nàng nũng nịu kêu hự một tiếng quay mặt lại, thấy mình đang nằm phục lên trên người Long Uyên, nàng khoái không sao nhịn được liền cười khi một tiếng. Long Uyên vội đứng dậy và thuận tay ẵm nàng lên, trông thấy mặt nàng đẹp như hoa nở, chàng lại hồ thẹn thắm, vì không hiểu tại sao mình lại nghĩ tới Tú Mai. Chàng ngắm nhìn Phong Lan rồi so sánh với Tú Mai, cảm thấy hai người đều có cái vẻ đẹp

riêng và có tài ba xuất sắc riêng, nên chỉ có thể nói là ngang nhau chứ không ai hơn ai kém cả.

Phong Lan thấy chàng ngẩn người ra nhìn mình, kinh hãi thầm vội hỏi:

- Long đại ca làm sao thế?

Long Uyên giật mình vội trấn tĩnh tâm thần cố ý nói sang chuyện khác:

- Ưu không sao cả, chúng ta đi lên trên nhà đi, bằng không lát nữa bà bà tìm tới thấy chúng ta như thế này thế nào cũng chê cười đấy.

Phong Lan sờ tay lên đầu quả thấy cái khăn cột ở trên đầu đã tụt tới trán, áo cũng xốc xa xốc xếch, nàng hổ thẹn vô cùng rồi cả hai quay trở về phòng và nấn vuốt quần áo lại. Nàng oán trách Long Uyên rằng:

- Chỉ tại đại ca đấy, lúc canh đầu người ta với bà bà đi ra canh gác vườn cho nhà đại ca, đại ca ngồi hưởng hạnh phúc và lại còn có ý bắt nạt và chế nhạo người ta như vậy, để lát nữa bà bà quay trở về xem em có mách bà bà...

Long Uyên cười thầm, nhưng cũng kinh hãi thầm vội xin lỗi rằng:

- Thôi cô em tha thứ cho anh một phen, lần sau anh không nói nữa.

Phong Lan cười khanh khách giả bộ làm ra vẻ nghiêm nghị nói tiếp:

- Thôi được, trông mặt đại ca đáng thương như vậy nên tha cho lần này. Lần sau không được như thế nữa nhé!

Nói xong nàng ngẩng đầu lên đã thấy lên tới nhà rồi, nàng vội tiến tới gần hôn má chàng một cái rồi cười khanh khách chạy vào trong nhà ngay.

Long Uyên ngẩn người ra giầy lát, chàng sực nghĩ tới không biết bà bà đã quay trở về chưa không biết, có nên ra bên ngoài xem bà ta đâu không. Chàng đang nghĩ thì Võ Di Bà Bà đã về tới và hỏi:

- Uyên nhi đứng ngẩn người ra ở đây làm chi?

Long Uyên mặt đỏ bừng đang định trả lời thì Võ Di Bà Bà lại nói tiếp:

- Khuya lắm rồi, đi về phòng ngủ đi, tối hôm nay bọn giặc ấy đã bị lão trùng phạt và đuổi chúng ra khỏi thành rồi.

Nói xong bà ta liền tung mình nhảy lên trên lầu trở về phòng ngay.

Long Uyên cảm động vô cùng, nếu tối hôm nay không nhờ có hai bà cháu bà ta thì người nhà mình thế nào cũng bị bọn giặc đả thương một số, đồng thời chàng cũng cảm ơn cha con Tú Mai tuy vì cha con nàng bọn giặc Hoàng Hà này mới tới đây. Nhưng nếu không có cha con nàng trung nghĩa báo động trước, dù mình với bà cháu Võ Di Bà Bà võ công rất cao siêu cũng chưa chắc đã bảo tồn được an toàn như bây giờ. Chàng nghĩ như vậy cảm thấy cha con Tú Mai đối với nhà mình có ân tình thâm hậu như thế, mình phải đối đãi với cha con nàng tử tế mới được.

Sự thực tối hôm đó Võ Di Bà Bà với Phong Lan phát hiện có người xâm nhập nhà họ Long này trước, vì cửa sổ phòng của Bà Bà nhìn thẳng về phía tường thành. Bọn giặc ở trên tường thành leo xuống. Phong Lan ngẫu nhiên trông thấy, nàng liền nói cho Bà Bà biết, sau mới biết bọn giặc đến Long phủ. Phong Lan cả giận đang định đi nói cho Long Uyên hay.

Nhưng Bà Bà cho là không nên kinh động chàng vội, vì ngày hôm nay chàng quá mệt nhọc nên để cho chàng nghỉ ngơi thì hơn. Vì thế hai bà cháu mới định với nhau chia đường mà hành sự, rồi hai bà cháu nhảy ra bên ngoài không đợi chờ bọn giặc vào tới trong nhà của Long phủ, hai bà cháu đã điểm vào yếu huyệt mê của chúng và xách chúng đem tới chân tường thành vớt ở đó. Nhưng khi hai bà cháu quay trở lại thì bốn tên đầu sỏ đã đấu với cha con Tú Mai rồi, hai bà cháu muốn biết rõ sự thế nên mới ẩn núp một nơi là thế.

Sau Long Uyên ra, Bà Bà trông thấy biết trận đấu này không còn thất thố nữa, vì vậy bà ta quay trở ra chân thành đếm tất cả thấy có hai mươi tên giặc. Bà ta giải huyệt cho chúng lai tỉnh, cảnh cáo chúng qua loa và tha cho chúng đi rồi mới quay trở về.

Hãy nói Long Uyên về tới phòng, đột nhiên có một luồng gió thổi lùa đám mây, mặt trăng chiếu thẳng vào căn phòng, chàng đưa mắt nhìn chung quanh cảm thấy tĩnh mịch vô cùng. Chàng bỗng nghĩ tới Vân Tuệ nên thở dài một tiếng vì không biết lúc này nàng ở đâu và làm gì, đột nhiên có một cái bóng người rón rén đi tới phía sau chàng.

Vì mãi nhớ tới Vân Tuệ nên chàng không để ý tới. Tới khi người nọ trông thấy trên vai chàng lăm lăm bóng kính ngạc hỏi:

- Ủa công tử sao lại đứng ở đây, người công tử...

Long Uyên giật mình kinh hãi vội quay người lại và lẹ làng lui về phía sau mấy bước, đến khi nhìn kỹ người đó là ai mới kinh hãi hỏi:

- Ủa, Tú Mai đấy à? Sao cô nương còn chưa đi ngủ.

Tú Mai ngẩng đầu lên tùm tùm cười, dưới bóng trăng trông sắc mặt của nàng đẹp khôn tả, khiến chàng không sao cầm lòng được. Tú Mai cười khì và đáp:

- Tiểu tỳ về tới phòng không thấy công tử nên lo âu vô cùng, không ngờ công tử lại ở đây thường trắng.

Nàng chưa nói dứt đã cười một tiếng để thay lời nói. Long Uyên hình như đã hiểu ý gượng cười và đỡ lời:

- Có phải cô nương không yên tâm... tôi...

Lúc ấy Tú Mai khẽ phủ bụi ở trên vai chàng:

- Công tử đừng nói nữa, tiểu tỳ biết rồi, sao lưng của công tử lại dính đầy bụi như thế này?

Long Uyên mặt đỏ bừng lên đáp:

- Tôi ra xem trăng ngò đâu thấy nhiều người như thế nên núp ở một bên, ngò đâu không cẩn thận nên mới dính đầy bụi bặm như thế.

Đây là lần đầu tiên chàng nói dối nhưng nói một cách tự nhiên nên thấy trong lòng cũng không hổ thẹn cho lắm. Tú Mai giật mình đánh thót một cái, nàng quay đầu nhìn vào trong sảnh vừa đi vừa khẽ hỏi:

- Công tử xem là ai kia? Hà, ở đây nguy hiểm lắm.

Nàng vừa nói vừa vội đóng cửa sảnh lại, trong sảnh không có đèn lửa, cửa vừa đóng trong phòng tối om như mực, nàng sợ Long Uyên không trông thấy vội đỡ lấy cánh tay chàng và khẽ dặn rằng:

- Tối lắm, để tỳ nữ đỡ công tử lên lầu nhé, có nên thắp đèn trước không?

Long Uyên cười thầm, một mặt chàng thấy nàng ta chu đáo như vậy đã cảm thấy có nhiều thiện cảm với nàng rồi nên chàng vội trả lời khỏi cần, rồi để mặc Tú Mai dắt đi và một mặt khẽ nói thầm:

- Ta trông thấy cô nương với một ông già cãi vã với bốn đại hán, không hiểu ở đâu lại có một tú tài hiện ra, chỉ trông thấy người đó nói mấy câu là bọn kia bỏ đi ngay...

Tú Mai đỡ chàng lên tới lầu vội mở cửa phòng đưa chàng vào trong, trong phòng đèn vẫn cháy sáng và than ở trong lò sưởi cũng cháy hồng, nên hai người ở chỗ giá lạnh đột nhiên vào chốn ấm áp đều cảm thấy dễ chịu khôn tả.

Dưới ánh sáng đèn Long Uyên thấy Tú Mai càng đẹp hơn ở dưới nhà. Nàng bỗng phát giác thấy chàng ta mặc cái áo rất mỏng mà không có vẻ gì sợ rét cả, nên nàng ngạc nhiên hết sức. Chàng là một thư sinh yếu ớt như vậy làm sao mà chịu nổi giá lạnh như vậy, chỉ

bằng cởi khuy áo cho chàng để chàng sớm đi nghỉ thôi. Vì hồi nãy chàng không dám phiền nàng cởi áo cho mình nữa liền lui về phía sau hai bước tự cởi khuy lấy và nói:

- Tú Mai, khuya lắm rồi cô cũng nên đi nghỉ đi.

Tuy Tú Mai được lệnh tới đây hầu chàng nhưng dù sao nàng cũng là một khuê nữ. Lúc ấy lại là canh tư rồi nên nàng vội chào Long Uyên một cái rồi lẳng lặng rút lui.

- o o o -

<http://www.nhanmonquan.com>